

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

Educația unui geniu al răului

de Gerhard Lauck

Partea 2

* * * * *

Partea mamei mele de familie a avut și ea partea ei de povești.

Străbunicul tău a venit mai întâi în America înainte de a o aduce pe străbunica ta. El a dus-o la un magazin special pentru a gusta o senzație alimentară nouă.

I-a spus el: Suflă pe ea, e fierbinte!

Ea a făcut-o.

Toată lumea din magazin a râs. Apoi a gustat-o, a zâmbit și i-a dat o palmă.

A fost înghețată.

* * * * *

Bunica l-a strigat pe bunicul, care stătea pe veranda din față, să intre pentru cină. Dar el nu a venit. Așa că m-a trimis pe mine să îl aduc. L-am văzut stând acolo și uitându-se la trei fete frumoase care treceau pe lângă el. I-am spus bunicii. Ea a ieșit și l-a tras de ureche înapoi în casă... Cred că niciodată nu ești prea bătrân ca

să te uiți.

* * * * *

Când tatăl tău i-a arătat pipa lui scumpă și nouă unchiului meu, acesta a înțeles greșit, a crezut că este un cadou și i-a mulțumit din belșug. Tatăl tău nu a avut inima să spună nimic. Ani mai târziu, după ce a murit, familia, care știa ce se întâmplase, a returnat pipa. Au spus că o fumase doar duminica.

Jumătate din populația unui orașel din Wisconsin este înrudită cu mama mea. Străbunicul meu a avut șase fii. Am văzut o fotografie veche cu ei și pot confirma că arăt exact ca tatăl mamei mele, Otto, care s-a născut în Țara Veche și a fost boțezat după Otto Bismarck.

Familia mea este germană din ambele părți. Lauck și Hein din partea tatălui meu. Preuss și Pahl din partea mamei mele. Familia Lauck se trage de la ofițerii hessieni, frați care au servit în Războiul Revoluționar American. Numele "Lauck" în sine se trage din vechea germană veche, care s-a stins în jurul anului 1050 d.Hr.

Mulți ani mai târziu, mama mi-a spus că două rude îndepărtate de-ale mele au murit în 11 septembrie. Eu nu le cunoscusem, dar ea le-a cunoscut.

Am văzut fotografii cu alte două duble pentru mine. Mai mult, încă o dublură a stat cu mine într-o baracă. Avea chiar înălțimea mea! Uneori, alți oaspeți ne confundau pe amândoi. M-am jucat cu ideea de a-l angaja ca momeală.

Prinderea Critters

Printre îndeletnicirile mele preferate se numărau prinderea mormolocilor, broaștelor și broaștelor țestoase, cățărutul în copaci și explorarea câmpurilor și pădurilor adiacente. Animalele au fost - și încă sunt (!) - marea mea dragoste.

În weekend-uri, eu și tatăl meu mergeam să prindem țestoase la "grad". Sau el dormea în mașină, în timp ce eu prindeam broaște de unul singur.

Într-o vară, doar noi doi am condus sute de kilometri cu mașina în cadrul *Expediției de vânătoare de șerpi*. Deși am fost dezamăgit că nu am prins niciun șarpe cu clopoței, am fost mulțumit de captură: un șarpe cu nas de porc, o pereche de șerpi de câmp albaștri și zeci de șerpi de iarbă.

Când mama mea a găsit unul dintre acei șerpi, un pui de șarpe de iarbă micuț, în patul ei, au fost exilați în aer liber. Din fericire, și-a dat seama că tatăl meu era vinovatul. Grimasa lui diabolică și privirea mea de groază la auzul descoperirii ei au făcut ca soluția misterului "cum a ajuns acolo" să fie mult prea evidentă. În plus,

ce băiat întreg la minte ar risca să piardă un șarpe perfect bun printr-o astfel de cascatorie stupidă!

Când am scos în sfârșit rezervorul de ulei pentru un cuptor vechi din subsol (unde stătea sub vechiul coș de cărbune), l-am tăiat în două pe lungime cu o daltă și un baros. Acest lucru a necesitat mult timp și a fost zgomotos (!), dar m-am rotunjit cu un rezervor de broască țestoasă de dimensiuni bune.

În copilărie și chiar și în adolescență, îmi plăcea să răsfoiesc ghiduri de teren despre animale. Puteam chiar să identific multe subspecii.

Nu este surprinzător faptul că familia noastră a avut o mare varietate de animale de companie de-a lungul anilor. Printre acestea s-au numărat broaște, broaște, moloci, pești, salamandre, tritoni, păsări, veverițe, iepuri, ratoni, găini, pisici și câini.

Ar trebui să sacrific mai mulți copaci pentru a putea enumera toate speciile, subspeciile și rasele.

În garajele noastre au trăit pisici sălbatice, vulpi și bufnițe, pe lângă mai multe pisici decât numărul de locuitori din unele orașe de pe aici.

Este suficient să spun că întotdeauna am iubit animalele.

Am fost un copil militarist

Îmi plăcea să desenez bătălii între tancuri și avioane. Instinctiv, am ales însemnele naționale care nu ar fi reprezentat un "conflict de interese". Nu am vrut să jignesc nicio rudă. Chiar dacă aceștia luptaseră de "partea greșită".

Bătăliile mele cu micii soldați de jucărie din plastic durau ore întregi. Uneori, am folosit animale, caz în care animalele erau întotdeauna protagoniste, iar soldații umani erau antagoniștii.

Am construit o fortăreață formidabilă cu tunel subteran. Tunelul a fost de mare ajutor la murdărire. La urma urmei, orice băiețel de valoare știe că nu te poți distra dacă nu te murdărești bine.

Antrenamentul de luptă includea folosirea săbiilor și a scuturilor din lemn confecționate manual. În mod obișnuit, mă confruntam cu trei copii în același timp și câștigam.

Am devenit, de asemenea, un *militarist* în devenire!

O carte pentru copii despre bătălii celebre din istoria lumii m-a impresionat foarte mult. Istoria militară a devenit unul dintre marile mele interese, în afară de animale.

Tatăl meu mi-a cumpărat o versiune pentru copii a unei uniforme a armatei americane. Părinții mei mi-au inscripționat numele și "rangul" de "căpitan". Când

s-a uzat, am primit una de schimb. La acel moment, eram deja "general". Bineînțeles, îmi plăcea să o port ori de câte ori mă "jucam de-a armata".

"Inamicul" mă poreclise "Generalul Doolittle". Se pare că nu-și cunoșteau istoria și pur și simplu au găsit numele amuzant.

Aceste armate nu erau formate din "prieteni" care se împărțeau pur și simplu în "echipe" pentru a "juca un joc". Ne vedeam pe noi înșine ca pe niște "soldați" care "purtau un război" împotriva "inamicului" pe un teritoriu disputat.

Lupta noastră consta în bombardarea armatei adverse cu bulgări de pământ. Acest război limitat s-a soldat cu puțină durere, dar fără răni grave.

Pe de altă parte, aruncatul de pietre nu era privit cu ochi buni. Seamănă cu o încălcare a Convenției de la Geneva.

Nu am avut niciodată intenția sau dorința de a provoca răni grave "inamicului"! Aceste "armate" nu erau nici "bande", nici "echipe". Erau ceva între ele.

Simt în aceste armate de copii mult mai mult decât un simplu joc, și anume ramificații sociologice, poate chiar antropologice.

Ca veteran al multor bătălii, dezvoltasem un anumit grad de îndemânare în a mă feri de aceste proiectile. Din nefericire, eram un trăgător slab.

De obicei, bătălia se încheia cu o victorie glorioasă. Încărcam direct spre inamic, suportând durerea de a fi lovit de o salvă întreagă. Ei fugeau îngroziți.

O campanie în special oferă un bun exemplu al mentalității noastre.

Într-o zi, am descoperit o plută ciudată din lemn care plutea într-un mic iaz din "no man's land", care ne servea adesea drept câmp de luptă. Evident, o incursiune inamică! Am îngrămădit pietre pe ea pentru a o scufunda. Apoi am spart sticle pe stânci pentru ca sticla spartă să îngreuneze munca inamicului de a-și salva nava.

Câteva zile mai târziu, am descoperit o patrulă inamică care încerca să o salveze. Am atacat, iar ei și-au luat zborul. Cu excepția unui biet diavol. Se cățăraseră într-un copac care dădea peste iaz. Acum se ținea de o creangă cu o mână, în timp ce cu cealaltă se lupta cu sabia cu unul dintre oamenii mei. Am fost impresionat de curajul acelui soldat inamic.

Ce ar trebui să facem? Situația părea periculoasă. Nimeni nu dorea ca cineva de ambele părți să fie rănit grav. Dar a cere un armistițiu, chiar și în mijlocul unei bătălii aprinse, era ceva fără precedent.

Am ordonat oamenilor mei să se retragă. Comandantul inamic a înțeles ce făceam și de ce, așa că nu a încercat să profite de cavaleria noastră. În schimb, a strigat către soldatul său tăiat să se năpustească prin breșa pe care eu o lăsasem să se formeze în mod intenționat. El a înțeles și a făcut-o.

După ce trecuse ceva timp, s-a întâmplat să mă întâlnesc cu acel fost dușman

curajos în circumstanțe pașnice. Am devenit prieteni.

Prima dată când m-a dus la el acasă să ne jucăm, s-a oprit în fața intrării, s-a întors spre mine și mi-a spus: "Nu-i spune mamei mele că ești protestant. Ea spune că toți protestanții sunt niște porci și nu mă lasă să mă joc cu tine". Câțiva ani mai târziu, am aflat că propriul grup religios al mamei sale, catolic, era considerat "minoritar" la nivel național. În acea zonă, nu era așa.

Tatăl meu își ducea fiii cu cortul, la pescuit și la canoe. Când am fost suficient de mari, ne-a învățat cum să mânuim armele de foc și ne-a dus la vânatoare.

Când a început să ne arate nouă, băieților, cum să folosim o armă, mama mea a fost foarte îngrijorată. Tatăl ei i-a spus: *Nu-ți face griji! Îi va învăța cum trebuie!*

Antrenamentul meu a decurs astfel.

În *primul an de vânatoare*, am avut la mine o pușcă *fără zăvor*. Doar ca să învăț cum să fiu în siguranță atunci când traversez garduri și altele.

În *al doilea an*, am primit șurubul. Dar nu am primit niciun cartuș! De fiecare dată când voiam să trag, trebuia să-i cer tatălui meu un cartuș.

În *al treilea an*, am avut atât șuruburi, cât și cochilii.

Bineînțeles, atât pușca, cât și pușca mea erau arme cu un singur foc. Au costat 20 și, respectiv, 30 de dolari. Noi, nu folosite.

Mai târziu am făcut schimb de arme. Când a prelungit crosa, nu a ținut cont de hainele de iarnă. De asemenea, a preferat greutatea mai mică a armei mele cu un singur foc. Mie mi-a plăcut faptul că arma cu două țevi avea mai puțin recul.

Mulți ani mai târziu, un prieten, un fost polițist, mi-a cerut să vadă noul meu revolver. Am luat revolverul din sertar, am deschis cilindrul, am scos gloanțele, am pus gloanțele înapoi în sertar, am întors revolverul astfel încât să nu mai fie îndreptat spre nimeni și apoi, ținându-l pe palmă, cu cilindrul încă deschis, i l-am oferit. - Acest lucru l-a impresionat.

Iată o poveste de avertizare: În ciuda tuturor măsurilor de siguranță pe care le lua, tatăl meu era cât pe ce să-și zboare capul o dată, când pușca s-a descărcat și a făcut o gaură prin acoperișul mașinii! Mi-a subliniat acest fapt ca să-mi reamintească cât de periculoase sunt armele. Și cât de important este să fii întotdeauna foarte, foarte, foarte, foarte atent!

"Bărbații" au călătorit în mod repetat până în Canada pentru excursii de trei săptămâni cu canoe. Eram atât de departe încât nu existau drumuri sau alte semne de civilizație. Trebuia să vâslim cu canoa peste un lac, să facem "portage" pe o potecă de pământ până la lacul următor și să repetăm procedura.

Poveștile care urmează provin toate din aceste excursii cu canoe canadiene.

Într-o excursie, înainte de a începe să vin și eu, unul dintre frații mei s-a ales cu o inflicție la degetul mare. Echipajul, din care făceau parte și alți prieteni adulți din familie, nu a avut timp să îl ducă înapoi la civilizație. Așa că l-au îmbătat cu

whisky, au sterilizat o baionetă în foc, au pus trei bărbați în toată firea să se așeze pe pieptul lui... și apoi tatăl meu i-a tăiat o parte din degetul de la picior cu acea baionetă.

Tatăl meu a fost medicul oficial. Spunea că propriul său tată a urmat întotdeauna aceeași doi pași atunci când trata o rană minoră. Mai întâi, întreba ce s-a întâmplat. În al doilea rând, puneă tutun de mestecat pe rană. Doamne, cu o astfel de pregătire, mă mir că nu a devenit un chirurg celebru în loc de inginer!

Ei jură că a reușit totuși să își ridice cumva corpul la 15 centimetri de la sol. Și că oamenii aflați la 30 de kilometri distanță, dincolo de lac, au afirmat mai târziu că i-au auzit țipătul.

Mă bucur că nu am fost în această călătorie. Am fost considerat încă prea tânăr pentru a veni cu mine în primele două călătorii.

* * * * *

Descoperisem o cabană abandonată a pădurarului, cu o sobă de fier forjat cu lemne și o toaletă. Aceasta a devenit tabăra noastră de bază.

Tatăl meu făcuse o înțelegere cu fiii săi: *Voi cumpăra tot ce vreți să mâncați, dar voi trebuie să cărați!* - Ne-am rupt spatele, dar am mâncat ca niște regi.

La portage, fratele meu căra o canoe și, în plus, purta un rucsac. Se simțea un tip destul de dur.

Apoi a auzit pași care se apropiau rapid din spate.

Ceea ce a văzut în continuare l-a uimit și l-a impresionat.

Cineva a tras pe lângă el. A fugit. Căra o canoe și două rucsacuri: unul pe piept și unul pe spate...

Era o femeie!

Vorbind cu ea la sfârșitul portage-ului, a aflat că era dansatoare profesionistă.

Am avut o experiență similară ani mai târziu. Eram un tânăr care făcea muncă grea. Predecesorul meu avusese 65 de ani.

* * * * *

Nu te mai plânge de țăntarii ăștia nenorociți! Nu simt nici unul care să mă înțepe. Inventezi doar pentru că nu mai vrei să cari canoea!

Așa i-a lătrat tatăl meu, supărat, unuia dintre frații mei.

Dar când a venit rândul lui să care canoea, a aflat adevărul.

Țăntarii se înghesuiseră sub canoe. Îl atacau fără milă pe bietul diavol care o purta. Avea mâinile ocupate și nu reușea să le dea o palmă.

* * * * *

Pe când eram încă un băiat, m-am gândit să scriu un jurnal. Dar am decis să nu o fac. M-am gândit că cele mai interesante lucruri din viața mea se întâmplaseră *deja*.

Asta nu înseamnă că nu m-am gândit la viitor. Am făcut o înțelegere cu tatăl meu. Când voi fi destul de mare, ne vom muta în sălbăticia canadiană și vom deveni vânători de capcane. Fiind inginer, el îmi va spune cum să ne construim cabana de lemn. Îl voi plăti cu whisky și trabucuri.

* * * * *

Într-o zi, guvernul s-a folosit de domeniul eminent pentru a cumpăra ieftin o parte din terenul nostru pentru o autostradă. Când buldozerele au început să ne devasteze livada, mi-am luat arcul și săgeata și am fugit spre ușă. Aveam toată intenția de a-mi apăra casa! Părinții mei m-au oprit. Au fost nevoiți să mă închidă în camera mea.

În cele din urmă, aveam o autostradă care trecea prin curtea noastră. Lucrurile nu au mai fost la fel după aceea. Nu m-am gândit la asta la momentul respectiv, dar sunt sigur că acest lucru a redus foarte mult valoarea de revânzare a casei noastre.

Apoi, tatăl meu și-a schimbat cariera și ne-am mutat.

Pre-Teen și Teen

Am crescut (restul drumului) în vest. Aici mi-am petrecut jumătate din viață.

Puteam să mângâi un cal de la ferma vecinului pur și simplu mergând până la marginea curții mele și trecând peste gard. La fel ca toți tinerii cowboy aspiranți, am petrecut mult timp în aer liber. Dar îmi plăcea, de asemenea, să *citesc cărți*.

Familia mea era numeroasă. Dar numărul combinat de diplome deținute de membrii săi era și mai mare. Pe când eram încă în școala primară, tatăl meu a început să mă învețe câteva concepte matematice de bază.

Tatăl meu își confunda adesea copiii. Le spunea numele greșit. Acest lucru o supăra întotdeauna pe mama. Cu toate acestea, el pretindea că era numai vina ei. La urma urmei, ea insistase să le dea nume. El a vrut să le atribuie doar numere. La fel ca faimosul detectiv Charlie Chan.

În plus, în familia mea, băieții erau adesea numiți după unchi. Când bunicul meu a fost înmormântat, tatăl meu l-a împins pe fratele său și a arătat spre o piatră fu-

nerară din apropiere, dar foarte veche. Era inscripționată cu aceleași nume ca și cele ale celor trei frați! Numele lui era în partea de sus. De atunci încolo, el le spunea: *Țineți minte, eu sunt cel de sus pe piatra funerară!*

Dar să nu vă faceți o impresie greșită! Familia mea era foarte "populară". Dacă l-ai fi întâlnit pe tatăl meu, mai degrabă l-ai fi considerat un *fermier* decât un *profesor universitar*. Se înțelegea la fel de bine cu custodele ca și cu ceilalți profesori. Poate chiar mai bine!

Mulți ani mai târziu, FW a cumpărat o pușcă de la acest custode. El însuși a confecționat pușca și chiar i-a dat un nume: "Old Meat On The Table". Tatăl meu a mers la un poligon de tragere pentru a-i testa precizia. A tras trei focuri de armă spre o țintă aflată la puțin peste 100 de metri. Erau grupate atât de aproape una de alta încât puteai *acoperi toate cele trei găuri de glonț în același timp cu o monedă de 25 de cenți!* - Bineînțeles, a așteptat zece minute între runde pentru a da timp țevii să se răcească.

Am învățat șah când eram încă un băiat. Nici măcar nu încercam să dau șah mat adversarului până nu făceam două lucruri. În primul rând, îi luam toate piesele. În al doilea rând, mi-am folosit pionii rămași pentru a-mi recupera regina și ambele castele. Evident, această exagerare a fost în același timp minuțioasă și inefficientă.

Unul dintre frații mei a uimit pe toată lumea învingând un jucător de șah foarte priceput în cinci minute. A folosit atacul său favorit, fulgerător de rapid, al reginei. Adversarul său era prea ocupat să pună în aplicare un plan complicat pentru a observa.

În gimnaziu am jucat mult șah. Aproape întotdeauna cu studenți și profesori de la facultate. În general, am câștigat două din trei partide. L-am învins pe tatăl meu în ultimele trei partide pe care le-am jucat. Apoi mi-am pierdut interesul pentru șah. Era prea static. Jucătorii cu adevărat buni trebuiau să memoreze mutări vechi din cărțile de șah. Asta nu era pentru mine.

Tata a fost cel care a râs ultimul. A adus un adevărat geniu al șahului ca să mă bată bine. În acel moment, eram și bolnav ca un câine cu o infecție la ficat. Timp de câteva luni, am trăit cu ceai, pâine prăjită fără unt și ouă. Mi-a luat luni de zile să mă recuperez complet. Cam atât despre o *luptă corectă!*

După aceea, mi-a explicat că există trei niveluri de jucători de șah.

Jucătorul de *prim* nivel, ca și el, *nu are nicio strategie*.

Jucătorul de nivelul *doi*, ca și mine, are *o singură strategie*.

Jucătorul de al *treilea* nivel, și anume geniu al șahului, are *strategii multiple*. El reevaluează întreaga situație după fiecare mutare. Apoi, el selectează cea mai bună strategie. (Dacă un jucător de nivelul doi încearcă să facă acest lucru, rezultatul obișnuit este haosul).

Pentru o vreme, familia a continuat să joace cărți. Dar localnicii nu cunoșteau

jocurile din Lumea Veche pe care le știam noi, așa că nu mai aveam cu cine să jucăm.

Tatăl meu ne-a înscris pe toți la un curs de dans. Am învățat foxtrotul și valsul. Acest lucru nu a fost util pentru noi, tinerii. (Învățasem deja dansul în pătrat în școala primară).

Adolescența nu a fost probabil nici mai grea, nici mai ușoară pentru mine decât pentru oricine altcineva. Dar a fost diferită. Nu a existat o "rebeliune adolescentină". Legăturile mele familiale și etnice m-au făcut imun la "presiunea colegilor". Eram un outsider. Standardele mele erau pur și simplu diferite.

Tatăl meu mi-a comentat odată: *Nici eu, nici bunicul tău, nici eu nu aveam o părere prea bună despre propria noastră generație [respectivă]. Și tu ești la fel.* - Nu era nici dispreț, nici aroganță... Ani mai târziu, am auzit un aristocrat rus exilat spunând cam același lucru.

În loc de a spune: *Dacă ceilalți copii s-ar arunca de pe o stâncă, ai face și tu același lucru!*, părinții mei ar spune: *Un neamț bun nu sare de pe o stâncă!* - Acest lucru a fost foarte eficient!

Învățasem deja să nu arăt slăbiciune sau durere. Acest lucru nu făcea decât să-i încurajeze pe torționari. Pe când eram încă în liceu, am făcut un pas mai departe. Am efectuat două experimente în psihologie.

În primul experiment, țin un adversar la limita dintre a mă lovi și a se retrage. Am menținut acest echilibru alternând între remarci provocatoare și conciliante.

În cel de-al doilea experiment, m-am prefăcut că am crezut că batjocura este de fapt doar o tachinare prietenoasă. La început, acest lucru l-a derutat pe adversar. Apoi, l-a exasperat, deoarece a încercat să explice adevărata sa intenție negativă. În cele din urmă, și-a dat seama că mă jucam cu el. În loc ca el să mă scoată din sărite, eu îl scoteam pe el din sărite. Acest lucru l-a înfuriat. Eu ricoșasem atacul înapoi asupra atacatorului fără să folosesc nici forța, nici limbajul negativ. Acest lucru m-a mulțumit din motive practice, etice și chiar estetice.

Mi-a plăcut cursul de jurnalism din liceu. În primul rând, profesoara era drăguță. În al doilea rând, îmi plăcea să scriu.

Odată am invitat un student profesor la un dans. Nu a fost o chestie de sex pervers. Pur și simplu, mă raportam mai mult la persoanele de vârsta ei (și mai în vârstă) decât la cei din grupul meu de vârstă. În plus, era frumoasă și picioarele ei arătau grozav într-o fustă mini.

Ani mai târziu am întâlnit o tânără care făcuse ceva similar. Doar că în cazul ei era vorba de o chestie sexuală perversă. Cred că asta demonstrează că fetele se maturizează mai repede decât băieții. Și sunt mai pricepuți în a obține ceea ce vor.

Am descoperit un sondaj profesional conceput pentru a evalua opiniile politice și sociale. Toată clasa a participat la el, iar eu am petrecut foarte mult timp cu tab-

ularea și analiza.

Partea interesantă a acestui sondaj a fost că nu a fost unidimensional, adică o *linie*. A fost bidimensional, adică un *plan*. *Exista o axă x și o axă y!* Erau afișate coordonatele ideologiilor tradiționale. Conservatorii și comuniștii erau foarte îndepărtați pe axa "x", dar apropiați pe axa "y". Liberalii și fasciștii erau foarte îndepărtați pe axa "y", dar apropiați pe axa "x".

Acest lucru ilustrează asemănările uneori curioase dintre ideologii altfel radical diferite. (Propriile mele coordonate erau departe de cele ale oricui altcuiva).

În plus, am observat mai târziu, la un curs de etică de la facultate, că doi oameni pot da același răspuns din două motive total diferite. A le pune laolaltă în aceeași categorie ar fi extrem de inexact.

Iată un exemplu.

Profesorul meu de etică de la facultate a povestit la clasă propria dilemă etică.

În ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, eram un locotenent tânăr și slab. Casca mea era prea mare pentru capul meu. Am primit misiunea de a merge cu un jeep până la liniile germane și de a negocia capitularea lor. Am luat câțiva oameni cu mine.

Când jeepul meu a ajuns la liniile germane cu un steag alb de armistițiu, SS-iștii m-au salutat inteligent. Puțin mai departe pe drum, am întâlnit camioane conduse de soldați germani. În spatele camioanelor se aflau ceea ce părea a fi prizonieri din lagărele de concentrare.

Imediat după ce am ieșit din vizor, am auzit focuri de mitralieră. Ne-am gândit că probabil erau germanii care îi omorau pe prizonieri. Ne-am gândit dacă să ne întoarcem sau nu și să încercăm să-i ajutăm.

Am decis să nu o fac. M-am gândit că noi, cei câțiva din jeep, probabil că oricum nu-i puteam salva. Dar dacă misiunea noastră de a aranja capitularea nu era îndeplinită, luptele s-ar fi putut relua și mult mai mulți oameni ar fi fost uciși.

Am făcut ceea ce trebuia?

Când m-am întâlnit cu el pe hol după ore, l-am consolat: *Cred că ai făcut ceea ce trebuia. Ar fi fost păcat dacă mai mulți SS-iști ar fi fost răniți!*

O privire nedumerită a apărut pe fața lui pentru o clipă. Apoi a zâmbit. Poate că își dăduse seama cine îi spusese asta.

Liceul mă plictisea. Întotdeauna încercam să-mi termin temele în sala de studiu. În acest fel, aveam mai mult timp să citesc seara cărți de nivel universitar. Mai ales filosofie, istorie și ceva politică. Cartea de onoare era de la sine înțeleasă.

Mulțumită cursurilor de vară, am putut să sar peste ultimul an de liceu.

Am terminat un curs de un semestru în trei zile, am dat examenul în a patra zi și am luat un 10.

Pe când eram încă în liceu, am urmat un curs universitar despre cum să joc pe piața bursieră. Și eu am reușit. În primul an, am fost atent și am făcut bani. În al doilea an, am ascultat de agentul meu de bursă și am pierdut. Cel puțin am reușit să impresionez studenții.

Am petrecut o vară cu tatăl meu, când lucra la NASA, la naveta spațială. Am stat într-un complex de apartamente chiar lângă universitate. Îmi plăcea să stau în jurul piscinei. Jucam șah și mă uitam la tinerele și frumoasele colege îmbrăcate în bikini. Uneori, ele jucau șah cu mine. Dar ele "trișau". Adică se aplecau peste tabla de șah pentru a încerca să-mi distragă atenția cu decolteul lor. Acest lucru era pe *jumătate* reușit. Da, m-am uitat. Nu, nu le-am lăsat să câștige.

Nominalizarea la una dintre Academiile Militare ale SUA a fost o dovadă în plus pentru mine. Dar, sincer, bănuiesc că s-a datorat în mare parte legăturilor de familie și nepopularității războiului din Vietnam. Părinții mei se numeau pe numele mic cu kongresmeni, senatori și guvernatori, care treceau ocazional pe la noi pe acasă.

Când am intrat în biroul său, medicul militar care urma să mă examineze în vederea nominalizării mele la o academie militară americană s-a uitat la mine și mi-a spus: *Te tragi dintr-o familie de militari, nu-i așa?* - Nu prea am știut ce să răspund. Pe de o parte, da, au fost mulți soldați în familia mea. Pe de altă parte, cei mai mulți dintre ei au fost cu câteva generații în urmă... În plus, familia mea este foarte "democratică", în sensul că deseori avem rude care luptă de *ambele părți* într-un război!

Deși aveam diverse interese, nimic nu mă atrăgea ca și *carieră*. Am urmat cursurile universității de stat timp de doi ani pentru a fi considerată "educată" conform standardelor europene. Dar, în loc să urmez o diplomă, am urmat doar cursurile care îmi plăceau sau pe care le consideram utile. Iar printre acestea nu se numărau afacerile.

Aveam destule credite în specialitatea mea de limbă străină pentru o diplomă de licență, dar ar fi trebuit să mai fac încă doi ani de "cursuri de nimic" pentru a o obține. Nu am văzut niciun rost în asta. Printre cursurile care îmi plăceau se numărau filosofia și scrierile creative.

Desigur, cea mai bună parte a facultății a fost să mă sărut cu prietena mea.

În acele vremuri, era posibil, și nu neobișnuit, ca un student să lucreze până la facultate *fără un* împrumut sau o bursă! Iată ce am făcut eu.

Îmi pare rău pentru elevii de astăzi!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERHILFE AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Heft 100 19. April 1942

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Vorkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Idioten von Moskau, Venedig, Venedig und Venedig haben nicht an-
gewandt, das Kino der ganzen Welt unsere heldischen Führer Adolf Hitler zu ent-
decken.

Alle Nationalsozialisten und sonstigen
arbeitsfähigen Völkern- und Bauernmenschen
sollen sich an der Spitze der Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völkern.
Der Kampf ist zwar nicht ge-
wunden, aber die Gefahr des hochgradigen
Völkern ist heute noch nicht geringer als in
der Vergangenheit.

Der sowjetische Diktator ist ein dummes
Tier, das Volkstum - gegen alle weißen
Völkern (?) zu kämpfen, seine Mittel und
Erfindungen, Überlebende und An-
wesenheit.

Ob "Hegel" oder "Gegel", ob in
Wahlkampf oder in Straßenkampf, ob
mit Propagandamaterial bewaffnet oder
auf einem Schiffsdeck, andere Art, jeder
Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Heil Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT !**

Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Raportul de față
Interviu cu Molly**
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filozofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia
dumneavoastră cu privire la impactul
acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mai actualizez
galeria foto, dar în principal m-am con-
centrat pe Adolf Hitler și Armata
cimerișă
([www.mourningthecientist.com/
truth.htm](http://www.mourningthecientist.com/truth.htm)). Am ajuns la 21 de pagini
acum și mai am atât de multe de făcut.
Studierea celui de-al Doilea Război
Mondial este un câmp minat absolut de
informații. Caută informații despre un
lucru și găsești alte două lucruri de cer-
cetă. Te simți un pic ca și cum ai fi un
arheolog, descoperind treburile îngropate.
Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie
scos la lumină. Putem mulțumi din nou

the NEW ORDER
Number 179 (133) Founded 1978 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to
destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight
side by side for the preservation
of our White folk.

The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.

The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are anti-White immigration, cul-
ture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal",
whether in election battle or street
brawl, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind, every National
Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gottfried Lueck

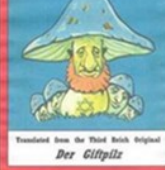

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT !**

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS original

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**

English / German / French / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**